

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **P. G.**, zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2016, č. j. MV-92507-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2018, č. j. 29 A 150/2016 – 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 26. 7. 2016, č. j. MV-92507-6/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 25. 5. 2016, č. j. OAM-6389-11/TP-2016 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o její opakované žádosti o povolení k trvalému pobytu podané dle § 68 téhož zákona, neboť neuvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti.

[2] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítala, že žalovaná nezjistila stav věci bez důvodných pochybností, jelikož se spokojila se závěry, které správní orgán učinil před více než dvěma lety. Vyslovila názor, že již pouze plynutím času se skutkové okolnosti podstatně změnily (škodlivost údajného narušování veřejného pořádku slábne), a žalovaná proto měla věc znova posoudit. Dále uvedla, že splňuje požadavky § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (nepřetržitý pobyt na území po dobu 5 let), neboť z tohoto ustanovení neplyne, že by správní orgán měl zkoumat účel jejího pobytu, ani do této doby nezapočítávat interval, kdy se měla údajně dopouštět porušení veřejného pořádku. Vznesla rovněž námitky proti závěrům ohledně svého nelegálního zaměstnání, přičemž v této souvislosti označila za nesprávnou interpretaci pojmu „závažné porušení veřejného pořádku“. Taktéž brojila proti absenci posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 4. 9. 2018, č. j. 29 A 150/2016 – 67 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Zdůraznil, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodu nepřetržitého pobytu po dobu 5 let na území České republiky již dne 18. 5. 2015, přičemž tato žádost byla prvostupňovým správním orgánem zamítnuta s poukazem na narušení veřejného pořádku závažným způsobem, odvolání pak žalovaná zamítla; následně podala žalobkyně dne 28. 4. 2016 opakovanou žádost z téhož důvodu. Dle krajského soudu nebylo s ohledem na § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců povinností správního orgánu zabývat se samotnou podstatou věci. Správní orgán za této situace musel pouze pečlivě odůvodnit přítomnost formálních podmínek pro zastavení věci; v tomto ohledu shledal krajský soud rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným, srozumitelně a logicky odůvodněným a vnitřně nerozporným. Upozornil, že námitky žalobkyně směřující k meritu věci nejsou relevantní; opakovaná žádost o povolení k trvalému pobytu totiž může mít naději na úspěch pouze tehdy, jestliže se opírá o nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dřívější žádosti. Krajský soud v projednávané věci naznal, že v opakované žádosti nebyly žádné takové nové skutečnosti uvedeny, a řízení proto bylo na místě zastavit. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně podala novou žádost o povolení trvalého pobytu necelé tři měsíce po pravomocném rozhodnutí o předchozí žádosti, nepovažoval za novou skutečnost ani časové hledisko, neboť tento krátký časový úsek neměl na věc žádný vliv. Odkázal dále na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2018, č. j. 22 A 170/2016 – 33, dle nějž, jestliže lze zahájit a vést nové řízení o totožném nároku cizince na povolení k trvalému pobytu jen za předpokladu, že se taková žádost opírá o nové skutečnosti, které nebyly předmětem předchozího řízení, pak se tyto musejí týkat skutkových okolností v poměrech žadatele, a nikoliv jiné právní argumentace, kterou je zpochybňována zákonnost předchozího rozhodnutí o dříve podané žádosti, a to bez ohledu na její důvodnost. V opačném případě by se totiž žadatel v podstatě domáhal revize právního závěru správního orgánu učiněného v pravomocně skončeném řízení v opakovaném správním řízení; nelze tedy volně zaměňovat možnost cizince požádat po předchozím zamítnutí jeho žádosti opětovně o povolení k trvalému pobytu na základě nových skutečností s opravnými prostředky. Bylo proto dle krajského soudu věcí žalobkyně, aby proti právnímu názoru vyjádřenému v předchozím zamítavém rozhodnutí brojila podáním opravného prostředku, případně následně správní žalobou; bez ohledu na

to, zda tak učinila, nelze v novém řízení zkoumat zákonnost předchozího zamítavého rozhodnutí, ale pouze nové skutkové okolnosti v jejích poměrech.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Tvrdí, že krajský soud se přezkoumatelně nevypořádal s jí uplatněnými žalobními námitkami, nedostatečně se zabýval stavem věci, jeho závěry nemají oporu v zjištěném skutkovém stavu a napadený rozsudek postrádá právní hodnocení a dostatečně transparentní odůvodnění, pročež jej považuje za nepřezkoumatelný.

[5] Dále v kasační stížnosti uvádí, že nikde nebylo jasně uvedeno, na základě čeho správní soud dovozuje její povinnost podat novou žádost až po uplynutí 3 měsíců ode dne nabytí právní moci prvního zamítavého rozhodnutí. Nadto tvrdí, že k závažnému narušení veřejného pořádku z její strany vůbec nedošlo, a i kdyby tomuto tak bylo, nelze učinit závěr o nutnosti uplynutí pětileté lhůty pro možnost udělení trvalého pobytu. Krajský soud se nijak nevyjádřil k její žalobní námitce, že nikdy nevykonávala nelegální práci, pročež se nemohla dopustit ani závažného narušení veřejného pořádku, nýbrž pouze konstatoval, že se touto otázkou nehodlá vůbec zabývat, neboť byla předmětem jiného řízení; takový postoj však stěžovatelka považuje za přepjatý formalismus bez pokusu o individualizaci jejího konkrétního případu. Vytýká krajskému soudu, že nepřezkoumal, zda intenzita jejího dřívějšího poruchového jednání je taková, že stále neumožňuje podání nové žádosti. Nesouhlasí s tím, že podle výkladu žalované by už nikdy v budoucnu neměla možnost pokračovat v integračním procesu ani jej znovu zahájit, neboť kdysi v minulosti závažně porušovala věřený pořádek. Je proto přesvědčena, že z důvodu nových skutečností, jimiž je plynutí času a řádné plnění povinností v době před podáním žádosti, měly správní orgány povinnost vydat meritorní rozhodnutí, nikoli pouze řízení procesně zastavit.

[6] Stěžovatelka brojí taktéž proti tomu, že napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou zcela zjevně nepřiměřené z hlediska dopadů do jejího soukromého a rodinného života. Povinnost posouzení dle § 174a zákona o pobytu cizinců se dle stěžovatelky neomezuje jen na případy, kdy je to v zákoně výslovně uvedeno, ale vyplývá přímo ze základních zásad správní činnosti a z mezinárodního práva. Cizinec, který se rozhodl započít dlouhodobý proces integrace na území České republiky, totiž objektivně investuje poměrně velké finanční prostředky a čas k tomu, aby získal povolení k pobytu dlouhodobějšího charakteru, přičemž počítá se získáním a zachováním určité právní jistoty, na jejíž šetření by mělo dbát jakékoli rozhodování. Do práv stěžovatelky nabytých v dobré víře ovšem správní orgány zasáhly velmi nešetrně. Má za to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 – 38, a usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04, se netýkají problematiky povolování a prodlužování dlouhodobějších pobytových oprávnění, neboť právě z důvodu existence právního nároku při splnění zákonných podmínek se při zamítavých rozhodnutích má přihlížet k jejich dopadům na soukromý a rodinný život cizince. Znemožnění pokračování v úspěšně započatém integračním procesu totiž pro stěžovatelku znamená zmaření jejích životních plánů, narušení a podstatné zhoršení její ekonomické a

sociální situace, poškození investičních záměrů a nemožnost získat zpět prostředky vložené do podnikání.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ji nepovažuje za důvodnou, a plně odkázala na své vyjádření k žalobě a obsah spisového materiálu; rozsudek krajského soudu shledává přezkoumatelným a řádně odůvodněným.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka tvrdí napadení rozsudku krajského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., totožnou stížní argumentací směřuje i do důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s, fakticky uplatňuje i důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud posuzoval rozsudek krajského soudu z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti; k pojmu nepřezkoumatelnosti odkazuje na svou ustálenou judikaturu k této otázce (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, zdůrazňuje, že *„při posuzování nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí je nutno postupovat obezřetně a vyhradit tyto případy jen vážným vadám rozhodnutí. Zrušením rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost se totiž oddaluje okamžik, kdy bude základ sporu správními soudy s konečnou platností vyřešen, což neprospívá zájmu účastníků řízení na projednání věci bez zbytečných průtahů ani veřejnému zájmu na hospodárnosti řízení. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno"*. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, platí, že *„je-li z rozhodnutí krajského soudu zřejmé, jak naložil s námitkami účastníků řízení a jakými úvahami se soud řídil, nebude každé dílčí pochybení soudu v odůvodnění jeho rozhodnutí znamenat nepřezkoumatelnost. Nereaguje-li soud na určitou argumentaci žalobce, ovšem jinak je zřejmé, jak s danou námitkou ve výsledku naložil, neznamená tento drobný procesní nedostatek nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Podle Ústavního soudu totiž není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná"*. Nález Ústavního soudu ze dne

17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, pak uvádí, že *„povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno."* Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nevypořádal s jí uplatněnými žalobními námitkami (absence samotného meritorního posouzení věci, nezohlednění přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců), z čehož dovozuje jak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tak vadu řízení spočívající v nesprávném a nedostatečném zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud o těchto kasačních námitkách níže pojedná komplexně z pohledu všech namítaných důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s., neboť spolu úzce souvisejí.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodně nelze přisvědčit stěžovatelce v tom, že by krajský soud zcela opomenul její žalobní argumentaci brojící proti absenci meritorního posouzení věci žalovaným. Vyšel z § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle nějž *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti*", přičemž na jeho základě dospěl k závěru, že *„nebylo povinností správního orgánu zabývat se samotnou věcnou podstatou věci. Naopak správní orgán rozhodující podle výše citovaného ustanovení musí pečlivě odůvodnit přítomnost formálních podmínek pro zastavení věci. V tomto kontextu soud považuje rozhodnutí správních orgánů za přezkoumatelná, srozumitelně a logicky odůvodněná a vnitřně nerozporná. Zároveň je nutno upozornit na to, že námitky žalobkyně směřující k věcné podstatě věci, nejsou pro soud relevantní.* (...) *opakovaná žádost o povolení k trvalému pobytu, má-li mít naději na úspěch, se musí opírat o nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dřívější žádosti. Soud je toho názoru, že v opakované žádosti nebyly uvedeny nové skutečnosti a řízení bylo na místě zastavit* (...) *chtěla-li žalobkyně brojit proti právním závěrům původních rozhodnutí, kterými byla její žádost zamítnuta, bylo na ní, aby tato správní rozhodnutí napadla správní žalobou. V aktuálně posuzované věci je podstatné pouze to, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle §169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců a soud dospěl k závěru, že tyto podmínky splněny byly."* Krajský soud tedy srozumitelně zdůvodnil, proč se konkrétními žalobními námitkami směřujícími do samotného věcného posouzení nevydání (prvního) povolení k trvalému pobytu nezabýval, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje a považuje jej za naprosto dostatečné a přesvědčivé. Napadené rozhodnutí totiž potvrdilo zastavení řízení o opakované žádosti stěžovatelky, aniž by se jí správní orgány meritorně zabývaly, pročež krajský soud skutečně mohl pouze přezkoumat splnění podmínek pro zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, což ostatně také učinil. Rozsudek krajského soudu tedy nelze v tomto ohledu považovat za nepřezkoumatelný, neboť k žalobním námitkám stěžovatelky zaujal jasný právní názor, byť tyto námitky označil za nerelevantní, protože se netýkají předmětu řízení.

[13] K námitce stěžovatelky, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, neboť správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že dle výše řečeného bylo jejich povinností v nyní posuzovaném řízení pouze prokázat a odůvodnit podmínky pro jeho zastavení; tedy že se jednalo o řízení o opakované žádosti, ve které nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že těmto požadavkům bylo vyhověno. V prvostupňovém (stejně jako

napadeném) správním rozhodnutí je jasně uvedeno, že z informačního systému cizinců a materiálů cizinecké evidence správní orgán v řízení o (opakované) žádosti zjistil, že stěžovatelka již dne 18. 5. 2015 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která byla rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 10. 11. 2015, č. j. OAM-7827-18/TP-2015, zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. g) téhož zákona, toto rozhodnutí napadené odvoláním stěžovatelky bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 11. 2. 2016, č. j. MV-9356-4/SO-2016, které nabylo právní moci dne 12. 2. 2016; následně dne 28. 4. 2016 předložila stěžovatelka prvostupňovému správnímu orgánu další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. První podmínka pro zastavení takového řízení tedy je splněna, neboť se jedná o opakovanou žádost, když obě žádosti mají stejný předmět řízení a stěžovatelka v nich žádá o vydání téhož pobytového titulu z totožného důvodu. Naplněna pak byla i druhá podmínka, když stěžovatelka v následné žádosti jakožto jedinou novou skutečnost uvádí plynutí času, jinak pouze brojí proti právnímu názoru již jednou zaujatému v pravomocném rozhodnutí o její první žádosti. Krajský soud k této argumentaci stěžovatelky uvedl, že *„s ohledem na skutečnost, že žalobkyně podala novou žádost o povolení trvalého pobytu necelé tři měsíce po pravomocném rozhodnutí o předchozí žádosti, nelze považovat za uvedení nové skutečnosti ani časové hledisko, jak namítá žalobce. Tento krátký časový úsek neměl na věc žádný vliv.“* Jestliže tedy stěžovatelka následně v kasační stížnosti namítá, že v napadeném rozsudku není uvedeno, na základě čeho krajský soud dovodil povinnost podat novou žádost až po uplynutí 3 měsíců ode dne nabytí právní moci prvotního zamítavého rozhodnutí, pak Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že nic takového nebylo vyřčeno; krajský soud pouze uvedl, že uplynutí 3 měsíců od předchozího pravomocného rozhodnutí o její žádosti není samo o sobě novou skutečností ve smyslu § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tudíž že stěžovatelka nevyhověla požadavku uvést nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti. Navíc dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území“*; jelikož první žádost stěžovatelky byla správními orgány zamítnuta právě s ohledem na nesplnění požadované délky pobytu (neboť do ní nebylo zahrnuto období, ve kterém měla svým jednáním porušovat veřejný pořádek), pak správní orgány v reakci na tuto skutečnost v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí uvedly, že *„pětileté období vztahující se k tomuto porušování veřejného pořádku uplyne až v červenci roku 2019“*. Tím daly stěžovatelce zjevně najevo, kdy nejdříve nastane změna okolností odůvodňující případné odlišné rozhodnutí ve věci, čili kdy bude splněn zákonný požadavek pobytu na území; nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatelky, že by již nikdy nemohlo dojít k přehodnocení jejího pobytového oprávnění. Další argumenty uvedené stěžovatelkou v kasační stížnosti k této námitce považuje Nejvyšší správní soud za irelevantní, neboť (shodně jako v žalobě) směřují proti absenci meritorního posouzení žádosti o trvalý pobyt, což není předmětem tohoto řízení. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[14] Stěžovatelka dále brojí proti tomu, že napadené rozhodnutí ani rozsudek krajského soudu nezohledňují přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud odkazuje v této věci na svou judikaturu k zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterou považuje za zcela shodně aplikovatelnou též na případ zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť podstata v ní uvedené argumentace, tedy absence meritorního

přezkumu odůvodňující neprovedení posouzení přiměřenosti, zůstává v obou případech zastavení stejná. Již v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.*“ Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57, bylo konstatováno, že „*hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci. Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016).*“ V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, Nejvyšší správní soud vypořádal námitku, která povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života dovozovala z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedl, že „*v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti* (...)*, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“ V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 – 27, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „*žalovaný nepochybil, pokud v daném rozhodnutí neposuzoval dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích takovou povinnost nedovodil ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, či čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 - 34, pak takovou povinnost soud nedovodil ani z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na který účastník uvedeného řízení rovněž poukazoval v kasační stížnosti (která je nadto velmi podobná kasační stížnosti posuzované v nyní projednávané věci). Uvedenou povinnost nelze dovozovat ani ze správního řádu. Stěžovatelem akcentovaná ustanovení (§ 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) neobsahují povinnost posuzovat dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Jsou v nich obsažena obecná pravidla pro vydávání správních rozhodnutí, resp. pro jejich odůvodňování*“.

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše citovanou judikaturu konstatuje, že žalovaný ani krajský soud nebyli též v projednávaném případě povinni posuzovat

přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Jestliže stěžovatelka absenci tohoto posouzení považuje za důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, pak je třeba připustit, že krajský soud mohl k této žalobní námitce výslovně uvést, z jakého důvodu k tomuto posouzení nemusel žalovaný vůbec přistoupit; nicméně implicitní vypořádání této námitky lze shledat v kontextu celého odůvodnění v obecném závěru krajského soudu, že celá stěžovatelčina žalobní argumentace (včetně požadavku posouzení přiměřenosti dopadů) jde mimo předmět řízení a není relevantní, neboť směřuje do meritorního posouzení její (první) žádosti, nikoliv naplnění podmínek pro zastavení řízení projednávaného; napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný. V úvahu dle Nejvyššího správního soudu tedy nepřichází ani stěžovatelkou tvrzená vada řízení spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu právě kvůli absenci posouzení dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť dle výše uvedeného k němu nemuselo být vůbec přistoupeno; správné tedy je i právní posouzení. Kasační stížnost je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu